

संपादकीय..

महाकुंभाचे महाभारत

लोकनेता न्यूज नेटवर्क

प्रयागराज येथे सुरू झालेला कुंभमेळा म्हणजेच महाकुंभ आजवरचा जगातला सर्वांत मोठा धार्मिक, सांस्कृतिक उत्सव होणार आहे. आज मकरसंक्रान्तीच्या मुहूर्तावर निदान एक कोटी भाविक अमृत स्नान करतील, अशी अपेक्षा आहे. सोमवारीच स्नान केलेल्या भाविकांची संख्या साठ लाखांच्या वर गेली होती. हा संपूर्ण सोहळा आता सलग ४५ दिवस म्हणजे २८ फेब्रुवारीपर्यंत चालणार आहे. या काळात तीन दिवस विशेष पवित्र म्हणजे अमृत स्नानाचे आहेत. अनेक आखाड्यांच्या शाही मिरवणुका आणि त्यांचा मान यांच्यामुळे या स्नानांना ‘शाही स्नान’ असे म्हणण्याची प्रथा पडली आहे. यंदा उत्तर प्रदेशाचे मुख्यमंत्री योगी आदित्यनाथ यांनी अत्याधुनिक तंत्रज्ञानाचा वापर करून सर्व आयोजन जास्तीत जास्त सुरक्षीत व्हावे, यासाठी कंबर कसली आहे. गेली तीन वर्षे या उत्सवाची तयारी

विविध पातळीवर चालू आहे. यंदाचा महाकुंभ सुफळ संपूर्ण होईल, तोवर प्रयागराजमध्ये येणाऱ्या एकूण भाविकांची संख्या ४० कोटींच्या घरात जाऊ शकते. हा आकडा कल्पनेच्या पलीकडे मोठा आहे. जवळपास १८३ देशांमधील भाविकांनी कुंभमेळ्याची वेबसाइट पाहून यात सहभागी होण्याचा विचार चालविला आहे. विविध देशांमधील हजारो भारतीय, तसेच अभारतीय या आधीच भारतात आले असून हा आकडा महिन्याभरात काही लाखांपर्यंत जाईल.

इतके भाविक येणार असल्याने असंख्य प्रकारच्या यंत्रणा व व्यवस्था उभ्या कराव्या लागल्या आहेत. उत्तर प्रदेश सरकार काही हजार कोटी या महाकुंभाच्या आयोजनासाठी खर्च करीत आहे. शिवाय, केंद्र सरकारने विशेष अनुदान दिले आहे. महाकुंभ ही जशी धार्मिक आघाडीवरची महाघटना आहे; तशीच ती आर्थिक आघाडीवरची महाघडामोड होणार, हेही स्पष्ट आहे. काही तज्ज्ञ आणि संस्थांच्या मते या काळात किमान दोन लाख कोटी रुपयांची उलाढाल होईल, असा अंदाज आहे ही मोटी उलाढाल अर्थकारणाला तसेचे

असा अदाज आहे. हा माठी उलाढाल अद्यकारणाला, तसेच रोजगार निर्मितीला चालना देणारी आहे. महाकुंभाच्या निमित्ताने याआधीच कित्येक हजार रोजगार निर्माण झाले आहेत. हा आकडा वाढणार आहे. देशात धार्मिक उत्सवांमध्ये होणारी चेंगराचेंगरी आणि भाविकांचे बळी यांचा इतिहासच आहे. सन १९५४ मध्ये कुंभमेळ्यात आठशे भाविकांचा प्राण गेला होता. त्यानंतरही अशा घटना घडत आल्या आहेत. यंदा हे टळावे म्हणून कृत्रिम प्रज्ञेची म्हणजे एआयची तर मदत घेण्यात आली आहेच; पण योगी सरकारने सप्त-स्तरीय संरक्षण यंत्रणा उभारली आहे. या बाबी यंदा कशा यशस्वी ठरतात, यावर पुढच्या धार्मिक आयोजनांना नवी दिशा मिळणार आहे. कुंभमेळ्यांमधील अस्वच्छता, तेथे वृद्धांना सोडून देणे किंवा तिथे होणारे संघर्ष याबाबत टीका होत आली आहे. ती होणारच. मात्र. देशातील कोट्यवधी नागरिकांच्या ज्या श्रद्धा

हाणारप. नांद्र, दशताले काट्यवयं पाणारपोऽप्यु उपा त्रिष्ठा
 आहेत; त्यांची अवहेलना न करता त्यांचा सन्मान करूनच नव्या
 वाटा शोधायला हव्यात. कुंभमेळ्यांमध्ये येणारे सगळे साधू भोंदू
 किंवा नुसतेच भस्मचर्चित नाहीत. जीवनाचा व विश्वाचा आपापल्या
 परीने अर्थ शोधणारे उच्चशिक्षित मुमूक्षुही असतात. नागा किंवा
 इतरही साधूंमध्ये कित्येक उच्चशिक्षित तरुण-तरुणी आहेत. त्यात
 मुंबई आयआयटीसहित अनेक संस्थांमध्ये शिकलेले विद्याविभूषित
 आहेत. यातल्या चिदानंद सरस्वती या साधूंनी तर ‘मेरी थाली, मेरा
 थैला, कुंभ नही होगा मैला...’ असा प्रण केला आहे. प्लास्टिक
 बाटल्यांच्या क्रशरपासून प्रत्येक भाविकापर्यंत स्टीलची थाळी, पेला
 व पिशवी पोहोचविष्ण्यासाठी चिदानंद सरस्वती धडपडत आहेत. ही
 संकल्पना राष्ट्रीय स्वयंसेवक संघानेही स्वीकारली असून आजवर
 देशभारातून काही लाख थाळ्या आणि कापडी पिशव्या जमा केल्या
 आहेत. त्या आता प्रयागराजमध्ये वाटल्या जात आहेत.

हृषीकेशच्या परमार्थ निकेतन आश्रमाचे प्रमुख असणाऱ्या चिदानंद सरस्वती यांच्या अंदाजानुसार यंदाच्या कुंभमेळ्यात एकूण ५० लाख टन कचरा निर्माण होण्याची शक्यता आहे. यातला दहा ते वीस टक्के कचरा कमी झाला तसेच त्याच्यावर प्रक्रिया झाली, तर ते मोठेच यश ठरेल. ‘गंदगी और बंदगी साथ साथ नहीं जा सकते’ हा संस्कार सगळ्या श्रद्धावान भाविकांपर्यंत न्यायचा आहे, असे चिदानंद सरस्वती म्हणतात, ते योग्य आहे. गीतेत भगवान श्रीकृष्णांनी ‘श्रद्धावान् लभते ज्ञानं तत्परः संयतेन्द्रियः’ असे म्हटले आहे. श्रद्धावान, तत्पर आणि इंद्रियांवर संयम ठेवणाऱ्याला जर आत्मज्ञानही शक्य असेल तर त्याला सृष्टीच्या निरंतरतेचे भौतिक ज्ञानही का होऊ नये? महाकुंभाच्या महाभारतात अशा दोन्ही

काम, कर्तव्य आणि कर्मचारी

लोकनेता न्यूज नेटवर्क

लार्सन अँड ट्रॉया या प्रख्यात अभियांत्रिकी कंपनीचे अध्यक्ष सुब्रह्मण्यन यांनी व इन्फोसिसचे सहसंस्थापक नारायण मूर्ती यांनी आठवड्याला अनुक्रमे नव्हद व सत्तर तास काम केले पाहिजे, असे म्हटल्यावर देशभर कर्मचाऱ्यांच्या कामाच्या तासांची चर्चा सुरु झाली आहे. या दोन्ही व्यक्तींनी आपले व्यावसायिक कर्तृत्व व नेतृत्व वादातीत सिद्ध केलेले असल्यामुळे त्यांच्याबद्दल आदर व्यक्त करूनच त्यांच्या मताशी विनम्र असहमती दर्शवायला हवी. त्यांनी या पुढील काळात राष्ट्र उभारणीसाठी सर्व नागरिकांनी आधिकाधिक काम केले पाहिजे, इमानेइतबारे केले पाहिजे, असे म्हटले असते तर त्यात आक्षेप घेण्यासारखे काही नव्हते. पण त्यांनी प्रतिआठवडा ज्या तासांची शिफारस केली आहे, ती अवाजवी आहे. सुब्रह्मण्यन यांची ‘किती वेळ आपल्या पत्नीकडे बघत बसणार,’ ही टिप्पणी तर टाळण्यायोग्य होती. त्यामुळे ते स्वाभाविकपणेच अधिक प्रखर टीकेचे धनी झाले आहेत. या उच्चपदस्थांच्या हे लक्षतच येत नाही का, की कोणीही कर्मचारी हा प्रथम एक मनुष्यप्राणी आहे. तो कोण्या कुटुंबाचा सदस्य आहे, कोणी कुटुंबप्रमुख आहे, त्याच्याकडे विशेषकरून सुट्टीच्या दिवशी (आजकाल गरज म्हणून दोघेही पती-पत्नी नोकरी करत असतात) वाणसामान आणणे, घरातील वडीलधान्या वा आजारी व्यक्तींची देखभाल करणे, मुलांचा अभ्यास घेणे, त्यांना विरंगुळा म्हणून फिरायला नेणे ही व अशी अनेक कामे असतात. त्यांना प्रत्येक कामासाठी नोकरचाकर ठेवणे परवडत नाही.दुसरे असे, की बहुतांश कर्मचारी हे त्यांच्या कार्यालयापासून बच्याच दूर अंतरावर राहत असतात व त्यांना दिवसाचै सरासरी चार ते पाच तास प्रवासात खर्च करावे लागतात. हा प्रवास गर्दीमुळे जीवघेणा असतो. किंवेकांना तर पायी, बस, रिक्षा, अनियमित रेल्वे असा द्राविडी प्राणायाम करत घर ते कार्यालय ते पुन्हा घर असा प्रवास करावा लागतो. याचा स्वाभाविकपणेच त्यांच्या कार्यक्षमतेवर, सर्जकतेवर परिणाम होतोच. तरीसुद्धा ते आपल्या कुटुंब व कार्यालयीन जबाबदारी यांचा ताळमेळ साधायचा आटोकाट प्रयत्न करत असतात. त्यामुळे कर्मचारी सुट्टीच्या दिवशी आपल्या पत्नीकडे किती वेळ बघत बसणार, हे विधान गैरलागू आहे, कर्मचाऱ्यांच्या जखमेवर मीठ चोलणारे आहे. ते काहीशा नर्मविनोदाचा आधार घेत केले असेल असे गृहीत धरले तरी असा विनोद अनुचित होता, असे खेदाने म्हणावेसे वाटते. या संदर्भात एका प्रख्यात सल्लगार कंपनीतील अना पेराईल या उच्च विद्याविभूषित तरुणीचा कार्यालयीन कामाच्या ताणामुळे नुकताच मृत्यु झाल्याची आणि तिच्या अंत्ययात्रेत कंपनीचा कोणीही प्रतिनिधी हजर न राहिल्याची व एका माहिती तंत्रज्ञान क्षेत्रातील कंपनीच्या कर्मचाऱ्याने कामाचा अतिताण व कंपनीतील विखारी (टॉक्सिक) वातावरण सहन न होऊन नोकरी सोडल्याची आठवण होणे स्वाभाविक आहे. कांग्रेसचे खासदार शशी थर्सर यांनी अना पेराईलच्या मृत्युनंतर आपण खासगी वा सार्वजनिक क्षेत्रातील कर्मचाऱ्यासाठी कामाचे ठारवीक तास नक्की करणे, जे दिवसाला आठ

तासांपेक्षा जास्त असणार नाहीत व पाच दिवसांचा आठवडा असेल, यासाठी कायदा आणण्याचा मुद्दा संसदेत उपस्थित करू, असे जाहीर केले आहे. हर्ष गोएंका, हर्ष मरीवाला, आनंद महेंद्र या प्रख्यात उद्योगपतींनीही या मताला विरोधच केला आहे. ‘थीज्ञळपस ढळाश रपव थीज्ञ-डळबषश इरश्रेपलश - औपवंहश थीश्रव’ या आंतरराष्ट्रीय मजूर संघटनेने २०२२ मध्ये प्रकाशित केलेल्या अहवालाच्या प्रस्तावनेत असेही नमूद केले आहे, की काम किती तास केले, ते तास कसै आयोजित केले आणि विश्रांतीच्या काळाची उपलब्धता यामुळे कर्मचाऱ्याच्या कामाच्या दर्जात तर फरक पडतोच, पण कार्यक्षेत्राच्या बाहेरील जगातही दर्जात्मक बदल होतो. ते त्यांची शारीरिक आणि मानसिक तब्बेत, कार्यालयीन आणि प्रवासातील सुरक्षेसाठी व आर्थिक मिळकतीसाठी हितकारक असते. कामाच्या वेळेमुळे कर्मचाऱ्यांची कामगिरी, उत्पादकता व स्पर्धात्मकता यात पडत असलेल्या फरकामुळे ते कंपनीच्याही हिताचे असते. त्याचे देशाच्या अर्थव्यवस्थेवर, उद्योगाच्या स्पर्धात्मकतेवर, बेरोजगारीवर, प्रवासाच्या साधनांच्या गरजेवर आणि अन्य सामाजिक सुविधांवरही परिणाम होत असतात. याच संस्थेने ११ जानेवारी २०२४ या तारखेशी संदर्भित जी माहिती दिली आहे, त्यानुसार प्रगत देशातील एका आठवड्याचे सरासरी काम हे भारताच्या कामापेक्षा कमी आहे. भारताचे सरासरी आठवड्याचे काम ४६.७ तास आहेत, तर त्या तुलनेत अमेरिकेत ते ३८, जपानमध्ये ३६.६ आणि इंग्लंडमध्ये ३५.९ आहेत. एवढेच नव्हे तर काही पाश्चात्यात देशात काम व कर्मचाऱ्यांचे जीवन यांचा सुरेख समतोल साधावाचा यासाठी उत्तेजन देणारे कायदेही आहेत. २०१७ मध्ये फ्रान्समध्ये कामाच्या वेळेनंतर कामाशी संबंधित संपर्क/संवादाकडे दुर्लक्ष करण्याचा अधिकारही कर्मचाऱ्यांनांना देण्यात आला आहे. मे २०२१मध्ये जागतिक आरोग्य संघटना व आंतरराष्ट्रीय मजूर संघटना यांनी सामायिकपणे प्रसृत केलेली आकडेवारी भीतीदायक आहे. त्यानुसार २०१६ मध्ये जगभरात सात लाख ४५ हजार माणसेसे

अतिकामामुळे मृत्युमुखी पडली. त्यांच्या संशोधनात असे आढळून आले, की अतिताण व अतिकाम हे धूम्रपान व मद्यपानाइतकेचे धोकादायक आहेत. अतिकामामुळे कर्मचाऱ्याला चिंता, नैराश्य व हृदयाशी संबंधित विकारांचा धोका अधिक असतो. आजच्या जगात अतिकाम हे सर्वदूर सर्वमान्य होत असल्यामुळे हे निष्कर्ष विशेष धोकादायक आहेत. ‘द्व्हष ठीशीरीलह खी उत्तरारी: डेप्स कौंकी इरलज्जष्टीश षों झाशेश्रिंश रपव षों तेरिप्लशी’ या हार्वर्ड बिझेनेस रिव्यूमध्ये ऑगस्ट २०१५मध्ये प्रकाशित झालेल्या लेखातही हेच मत व्यक्त करण्यात आले आहे. या संदर्भात जमशेटजी टाटा यांच्या कर्मचारीस्तेही धोरणाची आठवण ठेवावयास हवी. ‘द क्रिएशन ऑफ वेल्थ’ या आर. एम. लाला यांच्या पुस्तकातील आठवण अशी की, आंतरराष्ट्रीय मजूर संघटनेच्या लोखंड व पोलाद समितीच्या १९४० मधील बैठकीत अमेरिकेच्या प्रतिनिधीने असा आरोप केला, की भारताच्या पोलाद उद्योगातील कामगारांची स्थिती गुलामासारखी आहे. त्यावर टाटा समूहाच्या प्रतिनिधींनी तत्काळ उटून त्याचा प्रतिवाद करताना असे सांगितले, ‘१९१२ मध्येच, म्हणजे अमेरिका व युरोपने पावले उचलण्यापूर्वीच टाटा स्टील कंपनीत कामगारांच्या कामाचे तास प्रतिदिन आठ करण्यात आले आहेत. १९११ च्या ब्रिटनच्या फॅक्टरी कायद्यानुसार कामाचे तास बारा होते.’ प्रख्यात उद्योगपती घनश्यामदास बिल्ली म्हणत असत, ‘जे अधिक संपत्ती व रोजगार निर्माण करतात, त्यांच्यात मला स्वारस्य आहे. मी भांडवलदार आहे; पण सर्वांना समान संधी, अधिकाधिक रोजगार व चांगले जीवनमान ज्यात अभिषेत आहे, त्या समाजवादावरही माझा विश्वास आहे.’ अशी संस्कृती निर्माण करणे, त्यासाठी उद्योजकांची मनोभूमिका तयार करणे, यासाठी खेरे म्हणजे उद्योगपतींनी पुढाकार घ्यावयास हवा. नेतृत्वगुण, व्यावसायिक नीतिमत्ता इत्यादी विषयांवर उद्योगपतींचा समुपदेशन करणारे ‘कॉर्पेरेट गुरु’ यांनी सुद्धा याबाबत जागृती मोहीम हाती घ्यावयास हवी. नफ्याबोरबरच ‘सकल राष्ट्रीय सुखा’च्या वृद्धीलाही तितकेचे प्राधान्य देणारी व्यावसायिक संस्कृती अंगिकारण्याची कधी नव्हे इतकी गरज आज निर्माण झाली आहे. उद्योगविश्व ही गरज परी करील काय?

आठवणीच्या हिंदौळ्याकर

लोकनेता न्यूज नेटवर्क

एकदा माझ्या सासुरवाडीच्या पुनर्विकसित इमारतीच्या वाटेवरून चाललौ होतो. इमारत येताच माझे पाय आपसूक थबकले. पार्किंगच्या ठिकाणी मला सासुबाईंनी फुलवलेले अंगणच दिसू लागले. डोळ्यांनीच मोजमाप घट मी त्या नियनेमाने पूजत असलेल्या तुळशीवंदवानाच्या जागेचा अंदाज बांधला व गाडीखाली अदृश्य असलेल्या तुळशीला माझ्या मन:चक्षूने स्मरून नमस्कार केला. त्यांनी मे हनतीने फुलवलेल्या पारिजातकाच्या आठवणीतल्या सुगंधाने माझे मन आज इतक्या वर्षांनीही मोहरून गेले.

तेव्हा जाणवले की केवढी ताकद असते सुखद आठवणीत दडलेली. जन्मापासून आपला मेंदू आजूबाजूला जे चांगले वाईट घडते, ते अविरतपणे टिपत असतो. आपण कधीही, कुठेही असो; कुठलीही आठवण काढायची खोटी, मेंदू अल्लाउद्दीनच्या जीनीसारखा आपल्यासमोर त्या घटनेचे तपशील उलगडायला संदैव तत्पर असतो. विसृतीच्या विळऱ्यात सापडलेल्या, ओळख हरवलेल्या अभार्गिंगा चाचपडत आयुष्य मार्गक्रमण करणे किती कठींग होत असेल, याची जाणीव झाली की माझ्या मनाला अविश्य वेदना होतात.

एक दिवस मी असाच खिडकीत माझ्या मुलाला निरोप द्यायला उभा होतो. इतक्यात ‘काका, कसे आहात?’ या अनपेक्षित आरोळीने माझे लक्ष वेधले. खांद्यापर्यंत वाढवलेले केस, गालांना व्यापून टाकणारी दाढी यामुळे त्याची ओळख पटेना. माझा संभ्रम माझ्या मुलाने ओळखला. ‘बाबा, हा सुजय. आपण आधी राहायचो तिथला शेजारी. हाच शूटिंग करणार आहे माझ्या सतारावादनाचे,’ असे मला सांगून गाडीत बसून ते दोघे चिमाले देस्तील.

‘मुजय ‘हे नाव ऐकताच माझे मन आठवणींची वाट शोधूथ थेट अशा काळात पोहोचले जेव्हा शेजाऱ्यांची दारे सतत उघडी असत, घराची व मनाचीही. त्या इमारतीतील शेजाऱ्यांबरोबर सर्वांनी मिळून तयार केलेला दिवाळी फराळ, रात्री जिन्यात मारलेल्या गप्पा, एकत्र साजरे होणारे सण, लग्नांमध्ये कुटुंबातीलच लग्न असल्याप्रमाणे केलेली धमाल. सगळ्यांनी एकत्र येऊन साजरे केलेले मुलांचे वाढदिवस, मुलांवर माया आणि शिंदे आर्ही सर्वांनी असाऱ्याची ताता आणि

गावावरून आलेल्या पदार्थाचे वानवळे, ज्येष्ठांना दिले कायमचे निरोप, एखाद्याच्या आजारपणात सर्वांनी धारण केण अशी अनेक वळणं घेत आठवणींचा प्रवास माझ मनात दिवसभर रुंजी घालत होता. मजा म्हणजे त दिवशी पायाचे दुखणे, सिडीटीचा त्रास असल्या माझ नेहमीच्या कुरुबुरी त्या आठवणींच्या जार्दुई दुनियेत पूर्ण विरघळून गेल्या होत्या.

मेंदूत साठवलेल्या आठवणीतून आनंदाची फु बरसवायची की काटेरी वेदनांनी जखमी व्हायचे, आपल्या हातात असते. दुःखद आठवणींनी डोळ्यांच कडा ओलावण्यापेक्षा सुखद आठवणींच्या वर्षावाखाबा बागडणेच मला जास्त भावते. औषधांच्या गराडग्या वैद्यकीय तज्जनांच्या देखेरेखीत असलेल्या रुणाच्या मनाखरी उभारी मिळते ती त्याच्या सोबत बसून मारलेल्यांनी आपांना ते त्यांची असारणीचा द

• शुक्रवार दि. २८ फेब्रुवारी २०२५

गाळमुक्त धरण योजनेचा लाभ शेतकऱ्यांनी घ्यावा-आ.विजयसिंह

जिल्हाधिकाऱ्यांच्या उपस्थितीत गेवराईमध्ये चर्चासत्र

■ लोकनेता न्यूज नेटवर्क

गेवराई | ज्ञानेश्वर उदावंत

गाळमुक्त धरण योजनेच्या प्रभावी अंमलबजावीसाठी आ.विजयसिंह पंडित यांच्या पुढाकारातून गेवराईमध्ये चर्चासत्राचे आयोजन करण्यात आले. यज भवानी सहकारी साखर कारखाण्याचे चे अरमन अमरसिंह पंडित, जिल्हाधिकारी अविनाश पाठक व नाम पाऊळेशनचे मराठवाडा समन्वयक राजाभाऊ शेळके यांनी यावेळी मार्गदर्शन केले. मतदार संघातील नदी नाव्यांचे खोलीकरण, सराळीकरण व रुंदीकरण कामासह तलावातील गाळ काढण्याचा यामध्ये समावेश असून आता शेतकऱ्यांना गाळ घेवून जाण्यासही अवानी पच्या माथ्यामातून प्रतीक्षेपटी १७ हजार रुपये अनुदान मिळाणार आहे. त्यामुळे गाळमुक्त धरण योजनेचा लाभ शेतकऱ्यांनी घ्यावा असे आवाहन आ.विजयसिंह पंडित यांनी केले. गाळमुक्त धरण योजनेच्या प्रभावी अंमलबजावीसाठी आ.विजयसिंह पंडित यांच्या पुढाकारातून गूरुवार, दि. २७ रोजी दुपारी २.भ.अडूल महाविद्यालयाच्या गोदावरी समावृहात चर्चासत्राचे आयोजन करण्यात आले. चर्चासत्रात जय भवानी साखर कारखाण्याचे चे अरमन अमरसिंह पंडित, जिल्हाधिकारी अविनाश पाठक, नाम पाऊळेशनचे मराठवाडा समन्वयक राजाभाऊ

शेळके यांच्यासह आदींनी मार्गदर्शन केले. यावेळी सहाय्यक जिल्हाधिकारी अमिता ठुबे, तहसिलदार संदिप खोमणे, गटविकास अधिकारी श्रीमती कांबळे, जि.प. लघु पाटबंधारे विभागाचे कार्यकारी अभियंता हेमत पैपल्मावकर, बीड पाटबंधारे विभागाचे उपअभियंता विशाल हाते, यायकावडी पाटबंधारे विभागाचे कार्यकारी अभियंता नवाते, जिल्हा जलसंधरण अधिकारी ठोंडेर, जि.प.लघु पाटबंधारे उपविभागीय अभियंता आर.डी.पाठण यांच्यासह संबंधित अधिकारी व कर्मचारी यावेळी उपस्थित होते. याप्रसंगी जिल्हाधिकारी अविनाश पाठक यांनी संपुर्ण योजनेचा आढावा घेवून

आराखडा अंतिम मंजुरीसाठी सादर करण्याच्या सूचना दिल्या. गेवराई शहरालगतच्या विदुपा नदीवरील शहरालगतच्या मोठ्या प्रमाणावर टाकल्यामुळे नदीचे पात्र असंद झाले होते. महापुर परिस्थितीत या नदीचे पाणी शहरालील नगरीकांच्या घरात गेल्यामुळे नदीकाठच्या नागरीकांचे मोठे नुकसान झाले या पार्श्वभूमीर आ.विजयसिंह पंडित यांनी विदुपा नदी गाळमुक्त काढण्यासाठी त्याचे खोलीकरण, सराळीकरण व रुंदीकरणाचे काम या योजनेत समाविष्ट केलेले आहे. विदुपा नदीबोरबरच गेवराई तलुक्यातील अमृता नदीचा समावेश सुरुद्ध करून घावाचा उपस्थित होते. याप्रसंगी जिल्हाधिकारी कृती आराखडा तयार करून अंतिम मान्यतेसाठी तातडीने पाठविण्याच्या

शासनाच्या या महत्वाकांक्षी योजनेत नाम फाऊंडेशन आणि टाटा मोटास यांचाही मोठा सहभाग असणार आहे. या योजनेसाठी अवानी पर्यायी निर्मिती केली असून योजनेच्या माथ्यामातून निघणारा गाळ घेवून जाण्यासाठी शेतकऱ्यांना प्रतीक्षेपटी १७ हजार रुपये शासन अनुदान मिळाणार आहे. त्यामुळे जास्तीत जास्त शेतकऱ्यांनी या योजनेत सहभाग नोंदवून आपली शेतकी सुमुद्द करून घावाची असे आवाहन आ.विजयसिंह पंडित यांनी केले आहे. गाळमुक्त धरण योजना अधिक सक्षमपणे राबविण्यासाठी कृती आराखडा तयार करून अंतिम मान्यतेसाठी तातडीने पाठविण्याच्या

सुचना जिल्हाधिकारी अविनाश पाठक यांनी दिल्या. जिल्हा जलसंधारण अधिकाऱ्यांच्यावाटीने ठोंडेर यांनी या बाबतची माहिती दिली. चर्चासत्राला भवानी बँकेचे चे अरमन बप्पासाहेब मोठे, जय भवानी कारखाण्याचे व्हा. चे अरमन भाऊसाहेब नाटकर, बाजार, समितीचे सभापती मुजीब पठाण, खरेदीविकारी संघाचे अध्यक्ष जयदिप औटी, उपसचापती विकास सनप, सरपंच संघटनेचे तालुकाध्यक्ष कालिदास नवले, गेवराई तालुक्यातील संबंधित गवाचे सरपंच, ग्रामसेवक, विविध संस्थांचे पदाधिकारी मोठ्या संख्येने उपस्थित होते.

आष्टी नगरपंचायत हृदीत कचरा संकलनासाठी फिरणाऱ्या वाहनांवर मराठी भाषेतील घोषणा गीत वाजविण्यात यावं मनसेचे कैलास दरेकर यांचे मुख्याधिकारी यांना निवेदन

■ लोकनेता न्यूज नेटवर्क

आष्टी | अणासाहेब साबळे

आष्टी नगरपंचायत हृदीत नगरपंचायती मार्फत घंटागड्या द्वारे कचरा संकलनाचे काम गेल्या काही वर्षांपासून करण्यात येत आहे. कचरा संकलनासाठी असलेल्या या गाळांवार घोषणा गीत वाजविण्यात येत असून ते मराठी भाषेमध्ये वाजविण्यात येणे गरजेचे आहे. मराठी भाषा ही आपल्या लोक परं परा, लोकसंस्कृती, लोकांचाच, लोक विधी, लोकोत्की, लोक विचार, लोकभावना आदीचा वाहक आहे. मराठी भाषेमुळे आपली अस्मिता आणि आपले जीवन समृद्ध झाले आहे. या भाषेमुळे आपला विकास आणि समृद्धी घडत असल्याने

मराठी भाषेने ही आपल्या प्राचीन व समृद्ध अशा लोकसंस्कृतीचे, लोकसाहित्याचे, लोक प्रतिभेचे, इतिहासाचे जितन व संवर्धन करून आपली अस्मिता जिवंत ठेवली आहे. मराठी भाषेने ही ऋण कथीही न किटारा असं आहे कायम मनात मराठीच्या ऋणातच राहनु आपले जीवन समृद्ध होणार आहे आपली मराठी भाषा अभिजात बनली आहे यामुळे मराठी भाषा गोवत दिनाचे अविवाय साधून मनसेचे शेतकी सेनेचे जिल्हाध्यक्ष कैलास दरेकर यांनी दि. २७/२/२०२५ पासून नगरपंचायत हृदीत कचरा संकलनासाठी फिरणाऱ्या वाहनांवर मराठी भाषेतील घोषणा गीत वाजविण्यात सुरुवात करावी असं निवेदन देवून माणणी केली आहे.

■ लोकनेता न्यूज नेटवर्क

दौँड | प्रतिनिधी

सुभाष बाबुराव कुल कला, वाणिज्य व विज्ञान महाविद्यालय, कैडगाव, ता. दौँड यांच्या वार्षिक स्नेहसंमेलन व पारितोषिक वितरण कायद्रक्रम प्रसंगी दि. २७ फेब्रुवारी २०२५ रोजी उपस्थित राहनु विद्यार्थ्यांनी सादर कैलेल्या कलागुणांचे कौतुक केले. आजचा दिवस के वळ एक

स्नेहसंमेलन नाही, तर आपल्या महाविद्यालयाच्या विद्यार्थ्यांच्या कष्ट, समर्पण, आणि उत्कृष्टतेचा सन्मान करणारा एक अत्यंत महत्वाचा दिन आहे. विद्यार्थी जीवन हे आपल्याला कैवळ शिक्षण देत नाही, तर ते आपल्याला संकारार, धैर्य, आत्मविश्वास आणि समाजात आपले योगदान करसे करावे हे शिकवते. विद्यार्थ्यांनी नेहमीच संघर्ष करण्याचा व्यक्तींचा आर्द्ध डोळ्यासमोर ठेवावा असेही उपस्थित होते.

असे आवाहन विद्यार्थी मित्र मैत्रीणीना केले. यावेळी बारामतीचे अपर पोलीस अधीक्षक श्री. गणेश बिरादार साहेब, यवत पोलीस स्टेशनचे पोलीस निरीक्षक श्री. नारायण देशमुख, नेताजी शिक्षण संसंघे अध्यक्ष श्री. चंद्रकांत शेळके, सचिव श्री. धनाजी शेळके, श्री. सुनील निबाळकर, श्री. अशोक शेळके, श्री. सतीश हडाळ, श्री. अमोल भंडलकर यांच्यासह सर्व प्राध्यापक उपस्थित होते.

कौठा अंगणवाडी येथे RBSK RH कंधार टिम ३ तपासणी करताना डॉ. अरुणकुमार राठोड डॉ. नम्रता ढोणे व सिस्टर सुनिता वाघमारे सह अंगणवाडी सेविका यांच्या उपस्थितीत बालकांची तपासणी करण्यात आली (लोकनेता न्यूज नेटवर्क)

प्रसिद्ध संगीतकार रवींद्र जैन: एक सुरेल प्रवास

■ लोकनेता न्यूज नेटवर्क

भारतीय चित्रपट सूटीतील अनेक दिग्गज संगीतकारांपेकी एक नाव अत्यंत सन्मानाने घेतले जाते, ते म्हणजे स्वर्गीय रवींद्र जैन. आपल्या अप्रतिम संगीताने आणि गोड गाण्यांनी संपूर्ण भारतीय रसिकांच्या मनावर अजरामर छाप सोडली. दृढी नसतानाही त्यांच्या सुरेल दृष्टिकोनाने संगीत विश्वाला अपूर्व असे संचित दिले.

प्रारंभिक जीवन व संगीतातीची आवड

रवींद्र जैन यांचा जन्म २८ फेब्रुवारी १९४४ रोजी उत्तर प्रदेशातील अलिंगद येथे एक धार्मिक आणि सांगीतिक वातावरण कुटुंबात झाला. त्यांच्या वडिलांचे नाव पंडित इंद्र जैन होते, जे स्वतः एक कवी संगीतप्रेमी होते. त्यामुळे लहानपणापासून रवींद्रजीनांनी संगीतातीचे बाळकडू मिळाले. जन्मतःच अंथर्वत असतानाही त्यांनी आपली प्रतिभा आणि मेहनतीच्या जोरावर संगीतात अमूल्य योगदान दिले.

संगीतकार म्हणून प्रवास आणि संघर्ष

गोरी तेरा गाँव बडा प्यारा गीत गाता चल ४. चित्तोर (१९७६) गोरी तेरा गाँव जब दीप जले आना तू जो मेरे सूर मै ५. राम तेरी मांगा मैली (१९८५) एक राधा, एक मीरा हुस्न पाहाडों का ६. डोली सजा के रखना (१९९८) पहली पहली

